

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Vigesimvsoctavvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joan
a Cru

Oper
mysti
NI
12

ccetur flores, sed inter flores: quia commu-
nicatio & deliciae Sponsi sunt in anima,
medio praedicto ornatu virtutum. pasci-
tur vero ipsam animam transforman-
do eam in le maturam iam & conditam
salitramque floribus virtutum, donorum
& perfectionum, quae sunt condimen-
ta, quibus & inter quae pascit eam. Quae
virtutes & perfectiones Spiritus sancti
praeparatione iam dicta tribuunt Deo si-
mul & animae saporem & suavitatem. Et
hic est Sponsi genius & natura, pascere ni-

mirum animam inter fragrantiam lili-
rum florum. Sic etiam Sponsa in Canti-
cis, utpote quae illius indolem optime no-
uerat, de ipso asserit his verbis: *Dilectum
meus descendit in hortum suum ad areolam ar-
matam, ut pascatur in hortis & lilia colligat.* Et
statim subdidit: *Ego dilectio mea, & dilectio
mea mihi, qui pascitur inter lilia: id est, dele-
ctatur in anima mea inter lilia mea-
rum virtutum & perfe-
ctionum.*

CANTVS VIGESIMVS.
OCTAVVS.

CANCION XXVIII.

SENSVS.

*Entrado se ha la Esposa
En el ameno buerto deseado
Y a su sabor reposa
El cuello reclinado
Sobre los dulces brazos del amado.*

*Ingressa est iam Sponsa
In amenum hortum concupitum,
Et requiescit ad libitum
Collo reclinato
Supra dulcia brachia amati.*

DECLARATIO.

CVM haec anima diligenter studuerit, ut caperentur vulpes, & abscederet a
quillo, quae obstabant, erantque impedimento, ne ad consummatas delicias mati-
monij spiritualis pertingeret: post inuocatae etiam & impetratae auram Spiritus
sancti, prout in ante actis cantibus fecit, quae est germana dispositio & instrumen-
tum ad eiusdem status perfectionem; superest nunc de illo in praesenti cantu tractare,
vbi Sponsus loquitur, animam Sponsae nomine compellendo, in quo duo dicit. Pri-
mum quod post a deprauiam victoriam, ad hunc delectabilem statum matrimonij spi-
ritualis tantopere ab ea concupitum peruenerit. Secundo recenset eiusdem status con-
ditiones & proprietates, quibus anima potitur in illo; ut puta, quod ad libitum requi-
escat, & quod collum super mollia & dulcia dilecti brachia reclinet & inflectat, ut iam
iam dilucidabimus.

Ingressa est iam Sponsa.

declaretur, nec non ut innotescat ordo,
quem regulariter seruat anima usque dum
ad statum huc matrimonij spiritualis per-
ueniat.

Ut istorum cantuum series manifestius

cant in
num spi-
ritum &
amorem.

lis
ce

geniar, qui est omnium supremus, de quo
nunc, Deo auxiliante, sumus acturi: que-
que anima iam adepta est, animaduertere
oportet: quod prius anima sese exercuit in
laboribus & amaritudinibus mortifica-
tionis (quas initio retulit à primo cantu
vique ad eum qui incipit, *Mille gratias dif-
fundendo*) quam ad eum statum deueniret:
postmodum vero eas pœnas & angustias
amoris præterijt, quas in Cantuum de-
cursu recensuit, vique ad eum qui ait: *Auer-
te eos dilecte*. narrat præterea maximis se
pluribusque visitationibus dilecti sui dig-
natam fuisse, quibus in amore ipsius per-
fectior effecta est, ac solidior, adeo vt præ-
tergressa res omnes, etiam seipsam, per
amoris vnionem in spiritali despon-
tione sese illi tradiderit, vbi tanquam
Sponsa dona & monilia maxima à Spon-
so percepit: quemadmodum cecinit ab
eo cantu, in quo hæc diuina spōsalia cele-
brata sunt; nimirum: *Auerte eos dilecte*,
vique ad præsentem, videlicet, *Ingressa
est iam Sponsa*: Vbi spirituale connubium
seu matrimonium inter animam & Dei
filium Sponsam eius contrahendum resta-
bat: quod profecto longè amplius est,
quam desponsatio. Est namque totalis
quædam transformatio in amatum, in
quo fit omnimoda & mutua traditio,
cum integra possessione vtriusque partis
per consummatam amoris vnionem. In
quo statu anima diuina effecta est, & par-
ticipatiuè Deus, in quantum fieri potest
in hac vita mortali: vnde status hic al-
tior est inter omnes, ad quos in hac vita
potest perueniri. Nam sicut in consum-
matione matrimonij carnalis sunt duo in
carne vna, vt diuina asserit scriptura: sic et-
iam consummato hoc spiritali connu-
bio inter Deum & animam, coalescunt
duæ naturæ in vnum spiritum & amorem
Dei: in eum ferè modum, quo lumen stel-

lae vel candelæ in conspectu solis vnitur
& coniungitur cum lumine solis; tunc
enim non iam stella vel candela lucet, sed
sol, alia lumina in se distendens. Cuius sta-
tus meminit Sponsus in præsentem verlu-
dum ait: *Ingressa est iam Sponsa*: id est,
ab omni eo quod temporale & natu-
rale est, vniuersis tentationibus, per-
turbationibus, curis, sollicitudinibus, pœ-
nis ac formis figurisque corporeis & ima-
ginarijs ad extra relictis: quibus non am-
plius vtitur tanquam medio ad hunc sub-
limem Dei amplexum: A quibus omni-
bus ingressa est.

*In hortum amœnum con-
cupitum.*

Hoc est, in Deum suum sese transfor-
mando, quem hic hortum appellat pro-
pter suauem delectabilemque mansionem,
quam anima in illo inuenit. ad hunc hor-
tum plenæ transformationis, qui est gau-
dium, delectatio & gloria matrimonij
spiritalis, non venit anima, nisi primum
transseat per desponsationem & fidelem
amorem reciprocum inter Sponsos. Post-
quam enim aliquam diu Sponsa fuit filij
Dei per integrum & suauem amorem, vo-
catur à Deo, & in hunc hortum suum sto-
ridum, ad felicissimum istum statum ma-
trimonij secum consummandum, intro-
mittitur: in quo talis coniunctio vtriusque
naturæ fit, talisque communicatio diuinæ
cum humana; vt absque vlla vtriusque mu-
tatione, quælibet Deus videatur, quamuis
hoc fieri nõ possit perfecte in hac vita, ex-
cedit tamè id omne quod dici aut excogitari
potest. Optime hoc idè Spōsus in Canticis
significauit, vbi animam ad Spontæ dignita-
tè euectam inuitat ad hunc statum his verbis:
*Veni in hortum meum soror mea sponsa, messui
myrrham meam cum aromatibus meis. Soror è
ac Spōsam vocat, eo quod talis esset in amore*

In matris-
monio spi-
rituali va-
tragnat-
tura Deo
videtur
absq; sua
mutatio-
ne.
Canti. 5. 2.

al
ca
T

& ita.

& traditione, qua se ipsam illi consecra-
uerat, priusq̄ vocaretur ad hunc statum ma-
trimonij spiritualis: in quo suauolentem
myrrham & aromata sua mellisse ait. fu-
erit scilicet maturos & pręparatos ipsi a-
nimę. Hi sunt delitię & magnalia quę il-
li in hoc statu communicat, hoc est, seip-
sum, ideoque est hortus amœnus & con-
cupitus ab anima: scopus siquidem & de-
siderium tam Dei quam animę in cunctis
operationibus suis est cõsummatio huius
status matrimonij. Nec enim anima re-
quiescit, donec ad illum perueniat. In hoc
quippe statu reperitur maior abundantia
& repletio in Deo, pax securior atque sta-
bilior, fruitor præterea præstantiori suau-
itate quam in desponsatione: utpote quę
super brachia talis Sponsi requiescit. Nam
de huiusmodi anima intelligitur illud D.
Pauli: *Viuo ego, iam non ego, uiuit uero in me*
Christus. quapropter cum anima tam felice-
m uitã ducat, quę Dei uita est; perpen-
dat unusquisque si potest, qualis hæc uita
erit, in qua constituta non solum nequit
sentire aliquam amaritudinem, sicut nec
Deus illã sentit, sed potius fruitor ac perci-
pit delectationem & gloriam Dei in a-
nimę substantia transformata in ipsum:
ac proinde sequitur,

*Et ad libitum requiescit
Collo reclinato.*

Collum prout supra dictum est, forti-
tudine denotat, qua anima operatur uir-
tutes, & uicia superat; æquum idcirco est,
ut anima requiescat in eo quod laborauit,
collumque reclinet,

*Super dulcia brachia a-
mati,*

Reclinare collum in brachijs dei est ha-
bere coniunctã fortitudinẽ seu uerius in-

firmatatem suam fortitudini Dei: brachia
quippe Dei, eius fortitudinem significat,
in quam transformata & reclinata nostra
imbecillitas Dei ipsius fortitudinẽ induit.
Hinc cõmode admodum denotatur hic
status matrimonij spiritualis per hæc colli
inflexionẽ super brachia dulcia dilecta. In
illo enim Deus est fortitudo & dulcedo a-
nimę, in quo à cunctis malis defensa &
protecta est, & bonorum omnium suau-
itate delibata. Propterea hunc statum co-
cupiscens Sponsa in Canticis ait Sponsor.
Quis mihi det te fratrem meum sugentem ubera
matris meę, ut inueniam te foris, & desculer te,
& me iam nemo despiciat. fratrem suum no-
minando, indicat utriusque æqualitatẽ in
desponsatione amoris, antequam ad-
huc statum matrimonij spiritualis anima
perueniat. Et id quod ait, *Sugentẽ ubera ma-*
tris meę, est idem ac dicere, exsiccantem &
extinguentem in me appetitus & passio-
nes, quę sunt uerba & lac matris. Hęc in
carne nostra, quę plurimum impediunt
istum statum. Et sic hac dispositione præ-
missa, inueniam te solum foris; hoc est, re-
bus omnibus, etiam mihi ipsi extraneis, in
solitudine & nuditate spiritus, quod sit
exsiccatis appetitibus iam dictis: ubi de-
osculer sola te solum, hoc est, natura mea
sola ac nuda quauis imparitate tẽporali
naturali & spirituali, tibi soli uisetur. id
est, soli naturę & essentię tuę absque ullo
alio medio præter amorẽ quod solummodo
accidit in matrimonio spirituali, quod est
suauium, quo anima Deum osculatur, ubi
cõstitutam nemo eam despicit, nec aude-
re aduersus ipsam. In hoc siquidem statu ne-
que dæmon, neque caro, neque mundus,
neque appetitus molesti sunt. Hic enim
adimpletur, quod etiam in Canticis dicitur:
Iam enim hyems transiit, imber abiit

& recessit, flores apparuerunt &c.

CAN.

B.
Joann
a Cru

Oper
mysti
NI
12

Gal. 2. 20